

Tatum Flynn

Doem Duivelsz en de helse meiden

Met tekeningen van
Annet Schaap

'Doet denken aan Rowlings Harry Potter-boeken.'

Doem Duivelsz
en de helse meiden

Van Tatum Flynn verscheen bij De Fontein:

Doem Duivelsz (1)

Doem Duivelsz en de helse meiden (2)

Tatum Flynn

Doem Duivelsz en de helse meiden

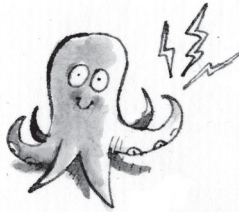
Met tekeningen van
Annet Schaap

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

'De geest is zelf een plaats die hel tot hemel kan maken of de hemel tot een hel.' – John Milton

AAN: PERSEPHONE
VILLA ANOIXI
PARGA
GRIEKENLAND

LIEVE MAM,

IK HOOP DAT JE EEN FIJNE VAKANTIE HEBT. PAP VERTELDE DAT HIJ BIJ JE OP BEZOEK WAS GEWEEST. DAT WAS VAST EEN VERRASSING! VOOR MIJ IN IEDER GEVAL WEL. ~~WANT IK BEN IN DE TUSSENTIJD OP ZON HONDERD VERSCHILLENDE MANIEREN BIJNA DOODGE- GAAN.~~ DAT HIJ BIJ JE OP BEZOEK KWAM, BEDOEL IK. NIET IETS ANDERS. ALLES IS HIER HELEMAAL IN ORDE. ZEKER WETEN. HELEMAAL NIKS AAN DE HAND.

IK HEB WEL EEN NIEUWE VRIENDIN. ~~IK WAS WEG GELOPEN EN...~~ WE GINGEN OP SCHOOLREISJE NAAR BUITEN-HEL EN IK LIEP DIT MEISJE TEGEN HET LIJF TERWIJL IK DE HEL AAN HET REDDEN WAS VAN ~~EEN REUSACHTIG DEMONENLEGER EN MIJN WAAR- DELOZE OUDERE BROER. EEN KNEKELKOP. IK WEET DAT DAT RAAR KLINT, MAAR IK WEET ZEKER DAT JE HAAR MAG, ZE IS HARTSTIKKE COOL. GELUKKIG MAAR, ANDERS WAS IK NU PAARDENVOER GEWEEST. ZE HEET TOMMY. ZE IS NOG MAAR ELF EN HOORT EIGENLIJK NIET IN DE HEL. OMDAT PAP VAN FOUTEN ALTIJD GAAT VUURSPUWEN EN DONDERWOLKEN BRA- KEN, HEEFT HIJ HAAR UITGENODIGD OM IN PALEIS~~

ZWARTENGEL TE BLIJVEN. WE HEBBEN VANAVOND ZELFS EEN VERJAARSPARTIJTJE VOOR HAAR GEORGANISEERD.

ZOALS JE HOORT IS PAP HEEL ERG VERANDERD. MISSCHIEN KOM JE NU VAKER NAAR HUIS, NU HIJ AARDIGER IS GEWORDEN. MAAR ZE HEBBEN JE OP DE AARDE VAST NODIG OM HET VOORJAAR TE LATEN WORDEN EN ZO.

~~HOE DAN OOK~~, TOT GAUW. GROETJES VAN WAMES. IK MIS JE.

DOEM X

1 Lang zal ik dood zijn

Tommy

Het is een beetje raar om je verjaardag te vieren als je dood bent.

Voorals als je je partijtje in een puntig zwart paleis in de Hel houdt, alle gasten demonen zijn en je strikt genomen niet eens ouder wordt. Nooit meer. Want je bent dood.

Maar mij hoorde je niet klagen. Ik was nu al een tijdje in de Hel. (Sinds dat akkefietje met mijn oom en een circusleeuw om precies te zijn.) En hoe vreemd het misschien ook klinkt, het beviel me hier wel. Oké, er waren ook enge dingen: moordzuchtige heksen, bodemloze afgronden, onhebbelijke oudere broers die de wereld probeerden over te nemen, dat soort dingen.

Toch was het er niet zo slecht. En mijn nieuwe beste vriend Doem was supertof, ook al was hij letterlijk Satansgebroed.

Ik speelde met een lint van mijn jurk en keek langs de

brede marmeren trap omlaag naar de caleidoscopische werveling van gezichten in de afgeladen balzaal. De Duivel wist wel hoe je een feestje moest bouwen. Demonen in allerlei kleuren en gedaanten (grijs, blauw, rood, met de kop van een kat, het lichaam van een draak, de gespleten hoeven van een bok) dronken en dansten en aten cakejes in de vorm van werpsterren en dolken. Op een podium in het midden van de zaal stond een band die werd geleid door een demon met een neushoornkop en een stem als een steenlawine, waarmee hij de ene na de andere song uitbultte. Boven de menigte hingen drie reusachtige rode kroonluchters. Het kristal tinkelde als druppels bevroren bloed en van een van de luchters liet een kronkelende slang zich omlaagvallen op – Wacht, wát? Waarom waren er slangen? Niemand had me gezegd dat er slangen zouden zijn.

Boekslangen. Het was vast een boekslang. Gewoon een onschadelijke, boeken etende slang. Maar we waren niet in de bibliotheek, dus dat was raar. Hij was vast verdwaald. Of misschien was hij vriendjes met de vreemde octopusachtige schepsels die rondom de dansvloer over de tafels glibberden en als levende kandelaars in elke arm een gloeiende lichtbol ophielden.

Achter de gewelfde ramen glansden de roodmarmere torens van mijn nieuwe woonplaats Pandemonium zachtjes in de avondschemering. Ik stak mijn kin vooruit en daalde langzaam de trap af in een poging er chic en volwassen uit te zien... en te doen alsof ik er hoorde, ook al was ik de enige menselijke gast. Nog vijf treden.

Nog twee. Pfoe, ik had het gehaald. Ik draaide me om op zoek naar Doem. En struikelde over een stoelpoot en dreigde languit te gaan.

Een kalende ober greep me net op tijd bij mijn elleboog.

‘Bedankt,’ zei ik.

Hij boog zenuwachtig. Om te worden bediend door een verdoemd mens (ik vermoedde dat hij een veelvraat was, aangezien hij voedsel serveerde dat hij nooit zelf te eten zou krijgen) was écht bizar. Ik was tenslotte ook een verdoemd mens, al was ik hier per ongeluk.

De kalende ober hield me een bord voor met wriemelende dingetjes aan een spies.

‘Getver.’ Had ik dat hardop gezegd? Dat had ik hardop gezegd. Haastig zocht ik naar iets anders om te zeggen. ‘En eh... hoe ben jij doodgegaan?’

Zijn ogen sperden zich open.

O-o, dat was misschien niet de beste binnenkomer.

‘Ik ben gestorven door lychees,’ mompelde hij, terwijl hij naar zijn voeten keek.

‘Clichés?’

‘Nee, lychees. Gestikt in een Chinees restaurant.’

Ik perste mijn lippen op elkaar om niet te lachen. ‘O. Oké.’

‘Als ik u niet verder van dienst kan zijn...’ Hij boog opnieuw en verdween snel de menigte in.

Daar ging mijn poging tot volwassenheid. Ik nam plaats op een stoel. Zitten was veiliger. Tenzij je op een slang ging zitten.

‘Aargh!’ Ik sprong overeind en zag nog net een boos kijkend serpent wegschieten. Wat wás dat met die slangen?

Op dat moment drong Doem zich tussen de menigte door. Hij zag er precies zo ongemakkelijk uit als je zou verwachten van een twaalfjarige jongen die een rok-kostuum aan had gemoeten. Ik slaakte een zucht van verlichting.

‘Wie heeft er slangen uitgenodigd op mijn partijtje?’ zei ik en ik wees woedend in de richting waarin de slang was verdwenen, vermoedelijk om te gaan dansen.

‘Slangen? Wat voor slangen?’

‘Dat vraag ik me ook al de hele tijd af!’ antwoordde ik verontwaardigd. ‘Maakt ook niet uit.’ Ik ging weer zitten, deze keer iets voorzichtiger.

Doem plofte neer in de stoel naast me. ‘En? Wat vind je ervan?’ Hij gebaarde vaag naar de drukke menigte. Twee roodhuidige demonen in baljurk en een demon met een hondenkop in tweedkostuum keken me met onverhulde minachting aan.

Ik beet op mijn lip. ‘Ik vind dat chique feestjes in paleizen misschien nog wel enger zijn dan gekke heksen, gevaarlijke bibliotheken en vleesetende carrouselpaarden.’

‘Kom op, niks is zo eng als vleesetende carrouselpaarden.’

‘Mee eens. Help me even herinneren waarom we in hemelsnaam vrienden zijn geworden nadat jij me dat allemaal had aangedaan.’

‘Omdat ik een supergave held ben die de Hel heeft gered?’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

‘Eh, een supergave held die de Hel heeft gered, maar dat nooit had kunnen doen zonder jouw hulp?’

‘Dat lijkt er meer op.’

Toen ik Doem voor het eerst ontmoette, woonde ik in een vervallen hutje op een troosteloze, door sneeuwstormen geteisterde plek die het Veld der Verdoemden heette: een soort sloppenwijk die zich uitstreckte voor de torenhoge stadsmuren. Na een aantal ijzingwekkende avonturen waar ik vast voor altijd nachtmerries aan overhoud, kwam ik in zijn huis te wonen. Of liever gezegd paleis. Een echt paleis met kantelen en kerkers, hoog op een rotspunt en als een boze vleermuis neerkijkend op de demonische stad Pandemonium. Zó cool! Maar dat ga ik hem niet vertellen. Hij is al opgeblazen genoeg sinds al die ophef over de-held-die-de-Hel-redde.

‘Je moet gewoon nog wennen aan dit soort dingen,’ zei hij, ‘maar hoe dan ook, je bent nu een van ons.’

‘Behalve dan dat ik een dood mens ben en alle anderen levende demonen zijn, en demonen van oudsher de pest hebben aan mensen.’

Hij grinnikte. ‘Eh... behalve dat, ja.’

‘Maar even serieus, ik vind het geweldig. Bedankt dat je je vader hebt overgehaald.’ Ik streek mijn glanzende jurk glad. ‘En bedankt voor de nieuwe kleren. Je hebt geen idee hoe blij ik ben dat ik die stinkende houtje-touwtjejas kwijt ben.’

‘Hij stonk inderdaad wel een beetje.’

‘Ik ben erin doodgegaan.’

‘Sorry, sorry.’

Ik deed alsof ik dreigend keek en hij lachte. ‘Ik ben blij dat je het feestje leuk vindt. Ik was bang dat het het niet zou halen bij een circus.’

Op de Aarde, toen ik nog leefde, had ik in een reizend circus gewerkt, onder het ijzeren bewind van mijn oom Slemp, directeur slash slavendrijver. Mijn ouders hadden me er achtergelaten en zodoende wist ik zelfs niet wanneer ik jarig was. Doem had het uitgezocht en vervolgens had hij erop gestaan om mijn eerste partijtje te organiseren. Vanwege dat soort dingen is hij mijn beste vriend, ook al heeft hij een rode huid, puntige hoorns en zwarte vleugels die hij als een paraplu kan uitvouwen.

‘Er was trouwens niet veel voor nodig om mijn vader over te halen,’ zei Doem. ‘Hij is dol op feestjes. Kijk.’

Ik volgde zijn wijsvinger naar het podium. Lucifer had de microfoon van de neushoorn overgepakt en zat midden in een vurige vertolking van *Bad Moon Rising*.

Ik snoof. ‘Je vader is gaaf.’

‘Hij is altijd opgewekt in deze tijd van het jaar, want mijn moeder komt gauw thuis. O, dat vergeet ik bijna. Gefeliciteerd!’ Hij doorzocht zijn zakken en haalde een stenen doosje tevoorschijn. Een stenen doosje met gaten erin en een pijl met de tekst DEZE ZIJDE OMHOOG.

‘Zijn dat... luchtgaten?’ vroeg ik.

‘Wie weet.’

Ik wapperde met mijn handen voor me. ‘O nee. Als jij denkt dat het grappig is om me een of ander getentakeld hellebeest cadeau te geven...’

Er gleed een blik van teleurstelling over zijn gezicht.

Ik keek hem aan. ‘Is het écht een getentakeld hellebeest?’

‘Maak nou maar gewoon open. Hij doet je niks, dat beloof ik je. En als je hem niet leuk vindt, breng ik hem terug naar de winkel en mag je iets anders uitzoeken, oké?’

Ik nam het doosje aan en hield het een moment in mijn handen. Het was het eerste verjaardagscadeau dat ik ooit had gekregen. En het zou me kunnen doden. Joepie.

Met tegenzin maakte ik het open.

In het doosje lag een hoopje rood zeewier met daarop een klein blauw diertje met schattige grote ogen. Schattige grote ogen en... tentakels. Tentakels waar vonken van af sloegen. ‘O, wat prachtig, dankjewel! Wat schattig, wat –’

Doems schouders schokten van het lachen. ‘Je weet niet wat het is, hè?’

‘Ik heb inderdaad geen idee wat het is, nee,’ antwoordde ik. Maar het zag er niet uit alsof het me kon opeten, dus dat viel alvast mee.

Hij wees naar de kandelaar die over de tafel glibberde. ‘Het is een shocktopus! Een jonkie. Hij is nog niet groot genoeg om lampen te laten opgloeien. Maar als

je hem onder zijn kin kietelt, geeft-ie licht. Het is een soort zaklantaarn.'

Ik haalde diep adem en pakte hem op. 'Au!'

'O ja, voorzichtig, hij kan je een schok geven. En kijk me niet zo vernietigend aan. Als hij je eenmaal kent, doet-ie dat niet meer. Hij is gewoon een beetje bang.'

Ik zette het schepseltje op mijn hand en keek het in zijn ogen. Het staakte zijn pogingen om me te electrocuteren. Er verscheen zelfs iets wat een glimlach had kunnen zijn. 'Ik zal je Sparky noemen. Dank je, Doem.'

'Behalve dat ze elektricky zijn, zijn shocktopussen ook heel slim.'

'O ja?'

'Ja. Ze voelen het als iemand in de buurt liegt. Dan geven ze een vonkje of schokje af.'

Sparky was aan de beklimming van mijn arm begonnen. 'Wow. Dat is cool. Ik neem alles terug wat ik over getentakelde hellebeesten heb gezegd.'

Doem grinnikte. 'Ik dacht wel dat je hem leuk zou vinden.' Hij stond op, maakte een plagerig buiginkje in mijn richting en stak me zijn arm toe. 'En dan nu, *my lady*, is het tijd om de rest van uw cadeaus te openen.'

Ik klakte geïrriteerd met mijn tong, maar stak mijn arm door de zijne.

Terwijl we door de zaal naar de berg cadeaus liepen die naast de imposante trap lag, wierp ik een zijwaartse blik op Lucifer, die nu luidkeels *Highway to Hell* ten gehore gaf. 'Je vader gaat toch niet spreken?'

'O, zo'n gelegenheid laat hij nooit voorbijgaan.'

Ik kromp in elkaar. Ik wilde niet nog meer aandacht trekken dan ik al deed. Lucifer en Doem hadden hun best gedaan om te zorgen dat ik me thuis voelde, maar ik wist dat het een heleboel demonen met weerzin vervulde dat hun Heer der Duisternis onderdak had geboden aan een Knekelkop (zo noemden de demonen verdoemde mensen). En daarbij werden er normaal gesproken geen kinderen naar de Hel gestuurd, wat nog meer reden was om me te wantrouwen.

‘Kun je hem niet overhalen om geen –’ Bekkengekletter echode door de balzaal en de muziek en de gesprekken vielen abrupt stil.

Mijn mond werd droog. ‘O, skunk...’

Doem snoof. ‘Skunk?’

‘Dat is een vloek op de Aarde.’

‘Ik weet nooit wanneer je me voor de gek houdt.’

‘Ik jou voor de gek houden? Als je maar weet dat skunks gevaarlijke vleesetende monsters zijn.’ Eerlijk gezegd waren er toen ik in het circus werkte bunzings het kamp binnengedrongen en die hadden in één nacht al ons eten opgegeten. Het was een soort standaardgrap geworden, maar ik had op dat moment geen zin om het Doem uit te leggen. Ik had het te druk met bibberend uitzien naar Lucifers speech.

Alle gehoornde hoofden in de glinsterende balzaal draaiden zich in de richting van hun koning.

‘Ik hoop alleen dat hij geen pappagrappen gaat maken,’ mompelde Doem.

‘Ze zeggen dat hoogmoed voor de val komt, dus ik

kan niet voorzichtig genoeg zijn,' begon Lucifer en grinnikend stapte hij bij de rand van het podium vandaan.

Doem kreunde.

Lucifer trok aan de boord van zijn elegante donkerblauwe kostuum. Even zag hij er net zo ongemakkelijk uit als Doem, ondanks het feit dat hij een kleine drie meter lang was en gebouwd als een draak op steroïden. Hij schraapte zijn keel. 'Mensen zijn eigenlijk zo slecht nog niet,' zei hij.

Je had een speld kunnen horen vallen. Of een hoornmot horen niezen. Er viel een doodse stilte in de zaal. Had hij echt iets aardigs gezegd over de meest gehate vijand van de demonen?

‘Zeg nou zelf,’ vervolgde hij minzaam, ‘als we hier in de Hel geen Knekelkoppen hadden om te kwellen, en op de Aarde geen mensen om in verleiding te brengen, dan zou het leven toch verschrikkelijk saai zijn?’

De menigte barstte los in een opgelucht gelach.

‘Dat neemt niet weg dat er eens in het millennium een mens voorbijkomt die een plaats verdient onder de beste demonen. En vandaag zijn wij hier bijeen om de verjaardag te vieren van zo’n mens: Tomasina Covelli.’

De demonen draaiden zich om en staarden me aan. Mijn wangen gloeiden nu zo dat ik had kunnen bijklussen als shocktopus. Ik bad in stilte dat Lucifer me niet op het podium zou vragen.

‘Tommy heeft niet alleen een cruciale rol gespeeld bij het behoeden van ons rijk voor het recente verraad, ze heeft er ook voor gekozen om in de Hel te blijven in plaats van naar de Andere Zijde te gaan.’

Er ging een huivering door de menigte bij de verwijzing naar de Hemel.

Lucifer stak een grote rode hand op om tot stilte te manen. ‘Maar het belangrijkste van al is dat ze haar akeelige oom heeft gevoerd aan een circusleeuw. Wat getuigt van een opmerkelijk talent voor een meisje van elf, nietwaar?’

Er werd hier en daar gegrinnikt.

‘En dus, voordat ik het meisje nog meer in verlegenheid breng, wil ik jullie uitnodigen je glas te heffen en een toast uit te brengen op Tommy’s twaalfde verjaardag én...’ hij ontvouwde plotseling zijn machtige vleugels, waardoor de drie groene demonen vlak voor het podium verschrikt achteruitdeinsden ‘...jullie eraan herinneren dat eenieder die haar hier niet welkom heet, zal worden beschouwd als een verrader. En wat

we met verraders doen, daar hoef ik jullie denk ik níét aan te herinneren.’

De demon met de hondenkop in het tweedkostuum slikte.

Toen proostte iedereen op mij en wenste me een fijne verjaardag, zette de band een nieuw nummer in en was het voorbij. Lucifer sprong van het podium af en beende naar ons toe.

‘Dank u, Uwe Slechtheid,’ zei ik. Op deze afstand torende de Koning van de Hel boven me uit als een vriendelijke Godzilla. Hoewel hij waarschijnlijk vroeger ook steden in puin had gelegd, dus ik moest hem ook weer niet te veel ophemelen.

‘Heel graag gedaan. Tijd voor cadeautjes?’

Ik werd bij mijn schouder gegrepen door een stel vlijmscherpe klauwen. Ik draaide me om en keek recht in twee grote bruine ogen. ‘Wammes! Je bent gekomen!’

Wammes was Doems andere beste vriend. Hij was een echte luiaard; hij was namelijk de patroondemon van Ledigheid oftewel Luiheid. Hij was ook een van de aardigste demonen in de Hel, aangezien hij het meestal te veel gedoe vond om boosaardig te zijn. Hij glimlachte loom naar ons. ‘Natuurlijk. Gefeliciteerd, lieve Tommy.’

Met ons viertjes liepen we de balzaal door naar de trap. Lucifer ging aan kop en de mooi uitgedoste demonen weken als een menigte angstige mieren voor hem uiteen.

Ik aaide Sparky, die nu op mijn schouder zat. Hij was niet slijmerig zoals een aardse octopus, maar glad en

voelde bijna zijdeachtig aan. ‘Is dit niet de mooiste dag aller tijden?’ zei ik stralend. Er ging een schokje door mijn sleutelbeen. ‘Hé, wat moest dat?’ Misschien was hij nog steeds een beetje bang.

Ik draaide me weer om naar de anderen. Lucifer haalde een reusachtige doos uit de berg cadeaus en zei grijnzend als een kleine jongen: ‘Maak maar open, toe dan, openmaken!’ Wammes en ik gingen op de onderste tree zitten en terwijl ik het glanzende rode papier wegscheurde, schoof Doem naast ons op de trap. Er kwam een kunstig bewerkte houten kist met ijzeren beslag tevoorschijn, zoals uit een zeeroversverhaal. Maar Lucifer kennende had hij de kist van echte zeerovers. Ik opende het deksel en hapte naar adem.

In de kist lagen rijen glimmende werpsterren en kleine dolken keurig uitgestald op zwarte zijde. Toen ik in het circus had gewerkt, was ik messenwerper geweest en mijn vaardigheden waren goed van pas gekomen in de Hel.

‘Wauw. Dat is een heel arsenaal,’ zei Doem.

Ik nam er een stervormige hira-shuriken uit en draaide hem rond in mijn hand. Hij was licht als een veer en scherp als de dood. ‘O, dit is geweldig! Heel erg bedankt!’ Ik sprong overeind en tot mijn eigen verrassing gaf ik Lucifer een stevige omhelzing. Als zijn gezicht niet al rood was geweest, zou ik hebben gezworen dat hij bloosde.

Hij wuifde me weg. ‘O, het is niks, gewoon een kleine –’

Plotseling gingen alle lichten flikkerend uit en de balzaal werd in een inktzwarte duisternis gehuld. De band viel snerpnd stil en de zaal vulde zich met gemompel. *O-o*. Aan de andere kant, de duivel stond pal naast me, dus wat had ik te vrezen?

‘Wat is er aan de hand?’ fluisterde ik tegen Doem. Of misschien wel tegen de trapeleuning, want ik kon hem niet echt zien.

Boven aan de trap gloeide een blauw licht op. Het blauwe licht groeide uit tot blauwe vlammen (helle-
vuur) en te midden van de vlammen verscheen een
persoon. Of een demon. Of een koningin.

Verward keek ik naar haar op. Ze was de mooiste vrouw die ik ooit had gezien. Haar huid was bleek als het maanlicht en ogenschijnlijk even koud. Haar lange zwarte haar deinde omhóóg, alsof ze zich onder water bevond, en haar glinsterende zwarte jurk was bezet met ontelbare zwarte pareltjes. Zwarte pareltjes die over haar hele lichaam leken te krioelen. Ik slikte moeizaam. Het koningin-vrouw-*ding* bleef een moment staan uitkijken over de verduisterde balzaal, en glimlachte... maar het was de genadeloze glimlach van iemand die spelden stak in levende vlinders. En die vlinders waren wij.

Toen kwamen met een beweging van haar hand alle lichten weer tot leven en langzaam kwam ook het feest weer op gang. Ik kon nu de vleugels op haar rug zien: niet één stel zoals bij Doem en de meeste demonen, maar twee, en flakkerend als diepgroene slangenhuid.

De angstaanjagend krioelende demon daalde in onze richting de trap af. Ik besloot dat lafheid de moeder van de porseleinkast was en verstopte me achter Lucifer.

‘Ah, Lilith, je hebt altijd al van een grootse entree gehouden.’ De Koning van de Hel klonk geamuseerd.

Maar Doem keek alsof hij een zwaardwants had ingeslikt.

De vrouw stak haar hand uit naar Lucifer, die zich boog om hem te kussen. ‘Het zou onaardig van me zijn om niet ieders avond op te fleuren met mijn aanwezigheid, nietwaar?’ Ze had een sissende manier van spreken waarbij de rillingen me over mijn rug liepen.

‘En het is zo lang geleden dat je ons hebt vereerd met die aanwezigheid,’ zei Wammes, die aan kwam kuieren. ‘Waar hebben we deze eer aan te danken?’

‘Wammes, wat fijn om je te zien,’ zei ze. ‘Ach, ik wip gewoon graag zo nu en dan even binnen om mijn kinderen te begroeten.’ Ze haalde nonchalant een schouder op.

‘Eens in de paar eeuwen,’ zei Lucifer, die het nog steeds reuze amusant leek te vinden.

‘Precies, ze moeten geen moederskindjes worden.’ Haar ogen bleven op mij rusten. ‘En wie hebben we daar? De jarige jet, neem ik aan?’

Ik vroeg me af hoe ze dat wist.

Lucifer duwde me naar voren. ‘Ah, ja, dit is Tommy, een heel speciaal geval.’

‘Dat geloof ik graag.’ Lilith boog zich vanaf haar gro-

te hoogte omlaag – ze was bijna zo lang als Lucifer, hoewel een flink aantal centimeters voor rekening kwam van een stel zwarte stilettohakken die makkelijk dienst hadden kunnen doen als wapen. Ze glimlachte naar me als een leeuw naar een antilope met een gebroken poot. ‘Gefeliciteerd, Tommy, aangenaam kennis met je te maken.’

Van dichtbij zag ik niet alleen dat de krioelende zwarte pareltjes in werkelijkheid minuscule kevertjes waren, maar ook dat Lilith de gele ogen met de verticale zwarte pupil van een slang had. Als Lucifer niet naast me had gestaan, zou ik het misschien in mijn broek hebben gedaan. Maar hoe dan ook had haar verschijning een betoverend effect. Mijn tong zat tegen mijn verhemelte geplakt, maar het lukte me iets beleefds te murmelen.

Toen stak ze haar arm door die van Lucifer, fluisterde iets in zijn oor en troonde hem mee de menigte in. Doem, Wammes en ik bleven achter en staarden haar na.

‘Wie wás dat?’ vroeg ik.

‘Dát,’ antwoordde Doem, terwijl hij zo diep fronste dat ik bang was dat zijn voorhoofd zou splijten, ‘was mijn vaders eerste vrouw, Lilith. Je kent haar misschien beter als de slang uit de Hof van Eden.’

‘O,’ zei ik. ‘O-o-o.’

Het verklaarde in ieder geval de slangen.

Voor de onberispelijke Nat.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The D'Evil Diaries – Hell's Belles*

Verschenen bij Orchard Books

© 2016 Tatum Flynn

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marce Noordenbos

Illustraties: Annet Schaap

Omslagontwerp: Maartje Vermeer

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Quote op pagina 5: Peter Verstegen, *Het paradijs verloren*, 2003,
Athenaeum-Polak & Van Genneep

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3996 3 (e-book 978 90 261 3997 0)

NUR 283, 284